

LUOKKATAISTELU

*Porvariston liitto voidaan horjuttaa
vain proletariaatin liitolla.*

K. M a r x

Nykyajan elämä on tavattoman monimutkaista! Se on kirjavanaan erilaisia luokkia ja ryhmiä: suur-, keski- ja pikkuporvaristo; suur-, keski- ja pikkufеоdaalit; kisällit, sekatyöläiset ja ammattitaitoiset tehdastyöläiset; ylin, keski- ja alin papisto; korkein, keski- ja pikkuvirkamiehistö; kaikenlainen sivistyneistö ja muut samantapaiset ryhmät — noin kirjavan kuvan muodostaa elämämme!

Mutta ilmeistä on myöskin se, että mitä pitemmälle elämä kehittyy, sitä selvemmin tulee tässä monimutkaisessa elämässä esille kaksi perussuuntaa, sitä jyrkemmin tämä monimutkainen elämä jakaantuu kahdeksi vastakkaiseksi leiriksi — kapitalistien leiriksi ja proletariiden leiriksi. Tammikuun taloudelliset lakot (1905) osoittivat selvästi, että Venäjä todellakin jakaantuu kahdeksi leiriksi. Marraskuun lakot Pietarissa (1905) ja kesä — heinäkuun lakot ympäri koko Venäjää (1906) panivat kummankin leirin johtajat törmäämään vas-

takkain ja siten paljastivat lopullisesti nykyajan luokkaristiriidat. Siitä lähtien ei kapitalistien leiri nuku, tuossa leirissä on käynnissä kuumeinen ja herkeämätön valmistelu: perustetaan kapitalistien paikallisia liittoja, paikalliset liitot yhdistyvät alueliitoiksi, alueliitot yleisvenäläisiksi liitoiksi, perustetaan kassoja ja sanomalehtiä, kutsutaan koolle kapitalistien yleisvenäläisiä edustajakokouksia ja konferensseja...

Täten kapitalistit järjestäytyvät erilliseksi luokaksi proletariaatin lannistamiseksi.

Toisaalta ei myöskään proletaarien leiri torqu. Siinäkin on käynnissä kuumeinen valmistelu lähestyvään taisteluun. Taantumuksen toimeenpanemista vainoista huolimatta siinäkin perustetaan paikallisia ammattiliittoja, paikalliset liitot yhdistyvät alueliitoiksi, perustetaan ammattiliittokassoja, ammattiliittojen lehdistö kasvaa, kutsutaan koolle työväen liittojen yleisvenäläisiä edustajakokouksia ja konferensseja...

Kuten näette, myöskin proletaarit järjestäytyvät erilliseksi luokaksi riiston hillitsemiseksi.

Oli aika, jolloin elämässä vallitsi „hiljaisuus ja rauhallisuus“. Silloin ei näkynyt noita luokkiakaan luokkajärjestöineen. Tietysti silloinkin oli käynnissä taistelu, mutta tuolla taistelulla oli paikallinen luonne eikä yleinen luokkaluonne: kapitalisteilla ei ollut omia liittojaan, ja kunkin heistä täytyi suoriutua „omista“ työläisistään omin voimin. Sellaisia liittoja ei ollut myöskään työläisillä, ja siis kunkin tehtaan työläisten oli pakko turvautua omiin voimiinsa. Tosin paikalliset sosialidemokraattiset järjestöt johtivat työläisten taloudellista taistelua, mutta jokainen on samaa

mieltä siitä, että tuo johto oli heikkoa ja satunnaista: sosialidemokraattiset järjestöt eivät hoitaneet kunnolla edes puolueasioita.

Mutta tammikuun taloudelliset lakot olivat käännekohta. Kapitalistit alkoivat hääriä ja järjestää paikallisia liittoja. Pietarin, Moskovan, Varsovan, Riian ja muiden kaupunkien kapitalistien liitot olivat tammikuun lakkojen aiheuttamia. Mitä tulee nafta-, mangaanin-, kivihiili- ja sokerituotannon kapitalisteihin, niin he muuttivat vanhat ja „rauhalliset“ liittonsa „taistelu“-liitoiksi ja alkoivat lujittaa asemiaan. Kuitenkaan kapitalistit eivät pysähtyneet tähän. He päättivät muodostaa yleisvenäläisen liiton, ja niinpä vuoden 1905 maaliskuussa he kokoontuivat Morozovin aloitteesta yhteiseen edustajakokoukseen Moskovassa. Se oli kapitalistien ensimmäinen yleisvenäläinen edustajakokous. Siinä he solmivat sopimuksen, jonka mukaan he sitoutuivat olemaan tekemättä työläisille myönnytyksiä sopimatta toistensa kanssa ja „äärimmäisessä“ tapauksessa julistamaan **työnsulun** *. Tuosta hetkestä alkaa kapitalistien raivokas taistelu proletaareja vastaan. Tuosta hetkestä alkaa suurten työnsulkujen kausi Venäjällä. Vakavaa taistelua varten tarvitaan vakava liitto, ja kapitalistit päättivät kokoontua uudeleen perustamaan kiinteämpää liittoa. Kolmen kuukauden kuluttua ensimmäisestä edustajakokouksesta Moskovassa pidettiin (heinäkuussa 1905) kapitalistien toinen yleisvenäläinen edustajakokous. Siinä he vielä

---

* **Työnsulku** on isäntien lakko, jonka sisältönä on se, että isännät sulkevat tahallaan tehtaansa murtaakseen työläisten vastarinnan ja tehdäkseen tyhjäksi heidän vaatimuksensa.

kerran vahvistivat ensimmäisen edustajakokouksen päätöslauselmat, vielä kerran myönsivät välttämättömiksi työnsulut ja valitsivat toimikunnan, jonka piti laatia säännöt ja huolehtia uuden edustajakokouksen koollekutsumisesta. Samaan aikaan edustajakokouksen päätöslauselmia pantiin täytäntöön. Tosiasiat osoittivat, että kapitalistit toteuttivat noita päätöslauselmia täsmällisesti. Kun palautatte mieliinne kapitalistien julistamat työnsulut Riiassa, Varsovassa, Odessassa, Moskovassa ja muissa suurissa kaupungeissa, kun palautatte mieliinne marraskuun päivät Pietarissa, jolloin 72 kapitalistia uhkasi julmalla työnsululla 200 000 pietarilaista työläistä,—niin ymmärrätte helposti, miten suuri voima on kapitalistien yleisvenäläinen liitto ja miten täsmällisesti he täyttävät liittonsa päätöksiä. Sitten, toisen edustajakokouksen jälkeen, kapitalistit järjestivät vielä yhden edustajakokouksen (tammikuussa 1906) ja vihdoin tämän vuoden huhtikuussa pidettiin jo kapitalistien yleisvenäläinen perustava kokous, jossa hyväksyttiin yhtenäiset säännöt ja valittiin Keskustoimikunta. Kuten sanomalehdet tiedoittavat, hallitus on jo vahvistanut nämä säännöt.

Näinollen on epäilemätöntä, että Venäjän suurporvaristo on jo järjestäytynyt erilliseksi luokaksi, sillä on omat paikalliset, alue- ja keskusjärjestönsä ja se voi nostattaa koko Venäjän kapitalistit jaloilleen yhtenäisen suunnitelman mukaan.

Työpalkan alentaminen, työpäivän pidentäminen, proletariaatin heikentäminen ja sen järjestöjen murskaaminen—sellaiset tarkoitusperät ovat kapitalistien yleisliitolla.

Samaan aikaan on kasvanut ja kehittynyt työväen ammatillinen liike. Tammikuun taloudellisilla lakoilla, (1905) oli vaikutuksensa siihenkin. Liike sai joukko- luonteen, sen vaatimukset laajenivat ja ajanoloon kävi selville, että sosialidemokraattiset järjestöt eivät pysty hoitamaan samanaikaisesti sekä puolue- että ammattiliittoasioita. Oli tehtävä omalaatuinen työn- jako puolueen ja ammattiliittojen välillä. Oli välttä- mätöntä, että puoluejärjestöt johtaisivat puolueasioita ja ammattiliitot ammatillisia asioita. Ja niin alkoi ammattiliittojen järjestäminen. Moskovassa, Pietarissa, Varsovassa, Odessassa, Riiassa, Harkovissa, Tiflissä — kaikkialla perustettiin ammattiliittoja. Tosin taantu- mus yritti estää tätä, mutta sittenkin liikkeen tarpeet ottivat omansa, ja ammattiliittojen luku moninker- taistui. Pian paikallisten liittojen jälkeen ilmaantui alueliittoja ja vihdoinkin asia meni niin pitkälle, että viime vuoden syyskuussa kutsuttiin koolle liittojen yleis- venäläinen konferenssi. Se oli työväen liittojen ensim- mäinen konferenssi. Tuon konferenssin tulos oli muun muassa se, että se lähensi eri kaupunkien liittoja toi- siinsa ja vihdoinkin valitsi Keskustoimikunnan, jonka piti valmistella ammattiliittojen yleisen edustajakokouksen koollekutsumista. Tulivat lokakuun päivät, ja ammat- tiliitot vahvistuivat kaksinkertaisesti. Paikalliset ja sitten myös alueliitot kasvoivat päivä päivältä. „Jou- lukuun tappio“ tosin jarrutti huomattavasti ammat- tiliittojen muodostamista, mutta sitten ammatillinen liike toipui jälleen ja asia järjestyi siinä määrin, että tämän vuoden helmikuussa pidettiin ammattiliittojen toinen konferenssi paljon laajemmassa ja täydellisem- mässä kokoonpanossa kuin ensimmäinen konferenssi.

Konferenssi tunnusti välttämättömäksi paikalliset ja aluekeskukset sekä yleisvenäläisen keskuksen, valitsi „organisatiovaliokunnan“ edessäolevan yleisvenäläisen edustajakokouksen koollekutsumiseksi ja hyväksyi vastaavat päätöslauselmat ammatillisen liikkeen päivänpolttavista kysymyksistä.

Näinollen on epäilemätöntä, että taantumuksen riehunnasta huolimatta proletariaatti järjestäytyy myöskin erilliseksi luokaksi, se lujittaa uupumatta ammatillisia paikallis-, alue- ja keskusjärjestöjään ja pyrkii myös uupumatta yhdistämään lukemattomat luokkaveljensä kapitalisteja vastaan.

Työpalkan korottaminen, työpäivän lyhentäminen, työehtojen parantaminen, riiston hillitseminen ja kapitalistien liittojen murtaminen — sellaiset tarkoitusperät ovat työväen ammattiliitoilla.

Näin jakaantuu nykyajan yhteiskunta kahdeksi suureksi leiriksi, kumpikin leiri järjestäytyy erilliseksi luokaksi, niiden kesken puhjennut luokkataistelu syvenee ja yltyy päivä päivältä, ja kaikki muut ryhmät kerääntyvät näiden kahden leirin ympärille.

Marx on sanonut, että kaikenlainen luokkataistelu on poliittista taistelua. Se merkitsee, että kun proletarit ja kapitalistit käyvät tänään keskenään taloudellista taistelua, niin huomenna heidän on pakko käydä myöskin poliittista taistelua ja siten puolustaa kahdenlaisella taistelulla luokkaetujaan. Kapitalisteilla ovat omat yksityiset ammatilliset etunsa. Juuri näiden etujen turvaamiseksi ovat olemassa heidän taloudelliset järjestönsä. Mutta erityisten ammatillisten etujensa lisäksi heillä on vielä yhteisiä luokkaetuja, joiden

sisältönä on kapitalismin lujittaminen. Juuri näiden yhteisten etujen vuoksi he tarvitsevat poliittista taistelua ja poliittista puoluetta. Venäjän kapitalistit ovat ratkaisseet tämän kysymyksen hyvin yksinkertaisesti: he ovat havainneet, että ainoa puolue, joka puolustaa heidän etujaan „suoraan ja pelkäämättä“, on **lokakuulaisten puolue**, sen vuoksi he ovat päättäneet liittyä tiukasti tuon puolueen ympärille ja alistua sen aatteelliseen johtoon. Siitä lähtien kapitalistit ovat käyneet poliittista taistelua tuon puolueen aatteellisella johdolla, sen avulla vaikuttavat nykyiseen hallitukseen (joka lakkauttaa työväen liittoa, mutta sen sijaan vahvistaa kiireellisesti kapitalistien liitot), vievät läpi sen ehdokkaita Duumaan j.n.e., y.m.s.

Näinollen, taloudellinen taistelu liittojen avulla ja yleispoliittinen taistelu lokakuulaisten puolueen aatteellisella johdolla — sellaisen muodon on saanut tänään suurporvariston luokkataistelu.

Toisaalta havaitaan nykyään samanlaisia ilmiöitä myöskin proletariaatin luokkaliikkeessä. Proletaarien ammattillisten etujen puolustamiseksi perustetaan ammattiliittoja, jotka taistelevat työpalkan korottamiseksi ja työpäivän lyhentämiseksi j.n.e. Mutta ammattillisten etujensa lisäksi proletaareilla on vielä yhteisiä luokkaetuja, joiden sisältönä on sosialistinen vallankumous ja sosialismin pystyttäminen. Mutta sosialistista vallankumousta on mahdoton viedä päätökseen, ennenkuin proletariaatti on valloittanut itselleen poliittisen vallan yhtenäisenä ja jakamattomana luokkana. Juuri siinä proletariaatti tarvitseekin poliittista taistelua ja poliittista puoluetta, joka tulee johtamaan aatteellisesti sen poliittista liikettä. Työväen ammatti-

liitot ovat tietysti enimmäkseen puolueeseen kuulumattomia ja neutraalisia. Mutta se merkitsee vain sitä, että ne ovat puolueesta riippumattomia ainoastaan finanssi- ja järjestösuhteessa, s.o. niillä on omat kassansa, omat johtavat elimensä, ne pitävät omia edustajakokouksiaan eivätkä muodollisesti ole velvollisia alistumaan poliittisten puolueiden päätöksiin. Mitä taas tulee ammattiliittojen aatteelliseen riippuvaisuuteen jostain määrätystä poliittisesta puolueesta, niin sellainen riippuvaisuus täytyy ehdottomasti olla olemassa eikä voi olla olematta kaiken muun lisäksi vaikkapa siksi, että liittoihin kuuluu eri puolueiden jäseniä, jotka välttämättä tuovat niihin poliittisia vakaumuksiaan. On selvää, että kun proletariaatti ei voi tulla toimeen ilman poliittista taistelua, niin se ei voi tulla toimeen myöskään ilman jonkin määrätyn poliittisen puolueen aatteellista johtoa. Vieläpä sen on itse etsittävä sellainen puolue, joka johtaa ansiokkaalla tavalla sen ammattiliitot „luvattuun maahan“, sosialismiin. Mutta tässä on proletariaatin oltava varuillaan ja toimittava varovasti. Sen täytyy ottaa huolellisesti selvä poliittisten puolueiden aatevarastosta ja hyväksyä vapaasti sellaisen puolueen aatteellinen johto, joka tulee miehuullisesti ja johdonmukaisesti puolustamaan sen luokkaetuja, joka tulee pitämään korkealla proletariaatin punaista lippua ja johtaa proletariaatin rohkeasti poliittiseen valtaan, sosialistiseen vallankumoukseen.

Tähän asti sellaista tehtävää on täyttänyt **Venäjän sosialidemokraattinen työväenpuolue**, ja siis ammattiliittojen tulee hyväksyä sen aatteellinen johto.

Kuten tunnettua, todellisuudessa se onkin niin.

Näinollen taloudelliset ottelut ammattiliittojen avulla ja poliittiset rynnäkököt sosialidemokratian aatteellisella johdolla — sellaisen muodon on saanut tänään proletariaatin luokkataistelu.

Luokkataistelu tulee epäilemättä yltymään yhä kiihkeämmäksi. Proletariaatin tehtävänä on saada taisteluunsa systeemi ja järjestyneisyyden henki. Sitä varten on ammattiliittoja voimistettava ja yhdistettävä ne keskenään, jossa asiassa voisi tehdä suuren palveluksen liittojen yleisvenäläinen edustajakokous. Sitä varten, että proletariaatti järjestäytyisi yhtenäiseksi ja jakamattomaksi luokaksi, tarvitaan nyt työväen ammattiliittojen edustajakokousta eikä „työväen puolueetonta edustajakokousta“. Samaan aikaan proletariaatin on pyrittävä kaikin tavoin lujittamaan ja voimistamaan sitä puoluetta, joka tulee aatteellisesti ja poliittisesti johtamaan sen luokkataistelua.

Sanomalehti „Ahalı Drojeba“

(„Uusi Aika“) 79 № 1,

marraskuun 14 pnä 1906

Allekirjoitus: K o...

Käännetty gruusian kielestä